

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 275/2023-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Tiborom Sanákom, advokátom, Námestie SNP 2, Trnava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 240/2021 z 23. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. apríla 2023 doplnenou 13. apríla 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka súčasne navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že Okresný súd Senica (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 7C 52/2017-1359 z 13. februára 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) výrokmi I a II určil, že sťažovateľka je výlučnou vlastníčkou špecifikovaných nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], výrokom III zvyšnú časť žaloby zamietol, výrokom IV poňal predmetný geometrický plán [REDAKOVANÉ] ako neoddeliteľnú súčasť rozsudku a výrokom V zaviazal žalovaných spoločne nahradiť sťažovateľke (žalobkyni) trovy konania.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 10 Co/187/2019 z 26. mája 2021 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozsudok okresného súdu vo výrokoch I a II zmenil tak, že

žalobu zamietol, výrok III rozsudku okresného súdu potvrdil a výrok IV zrušil. Odvolací súd zároveň rozhodol, že žalovaní v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Doplnčacím rozsudkom krajského súdu č. k. 10Co 187/2019 z 28. júna 2021 bola sťažovateľka zaviazaná k náhrade trov štátu v plnom rozsahu.

4. Najvyšší súd uznesením č. k. 1 Cdo 240/2021 z 23. novembra 2022 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol dovolanie sťažovateľky (výrok I) a žalovaným v 1. a 2. rade priznal náhradu trov dovolacieho konania (výrok II).

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v dovolaní namietala vady konania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a zároveň nesprávnosť právneho posúdenia zisteného skutkového stavu krajským súdom podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP.

6. Sťažovateľka počas celého súdneho konania zastávala názor, že (i) jej žaloba je dôvodná, keďže jej argumentácia a dôkazy (najmä vykonaný znalecký posudok) svedčia v jej prospech, teda preukazujú dôvodnosť uplatneného nároku, a dokazovanie pred okresným súdom bolo ako jediné vykonané riadne, (ii) krajský súd svojvoľne vyhodnotil skutkový stav veci a k dokazovaniu pristúpil formalisticky, teda nevykonal navrhnuté alebo potrebné dôkazy na objasnenie veci, resp. vykonané dôkazy vyhodnotil svojvoľne, (iii) najvyšší súd svojvoľne a formalisticky pristúpil k rozhodovacej činnosti, pričom sa riadne neoboznámil so skutkovými a s právnymi argumentmi uvádzanými sťažovateľkou a dokazovanie nevykonal vôbec.

7. V rámci posúdenia dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd nezistil také vady konania, ktoré by zakladali jeho dôvodnosť. Podstata námietky sťažovateľky však spočívala v tom, že nesprávnym procesným postupom krajského súdu neboli vykonané sťažovateľkou navrhnuté dôkazy na riadne zistenie veci. Nevykonaním týchto dôkazov malo dôjsť k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd však konštatoval, že sťažovateľka nevymedzila uplatnený dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, keď riadne neuviedla, v čom vidí nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý jej mal v tomto spore znemožniť, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého uznesenia v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP je podľa sťažovateľky zjavne nesprávne a vnútorne si odporujúce, keďže najvyšší súd dovolanie nepreskúmal.

8. V súvislosti s dokazovaním pred dovolacím súdom sťažovateľka poukázala na § 438 ods. 1 CSP o primeranosti aplikácie ustanovení o konaní pred súdom prvej inštancie, ak Civilný sporový poriadok neustanovuje inak. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší súd mal nariadiť dokazovanie, riadne vykonať a vyhodnotiť dôkazy a oboznámiť sa so skutkovým stavom veci. Pokiaľ by najvyšší súd, ako aj odvolací súd dôsledne aplikovali pravidlá dokazovania, tak by nevyhnutne museli dospieť k opačným záverom, ako k tým, ktoré uviedli v odôvodneniach svojich rozhodnutí. Nemohli by teda dospieť k záveru, že z vykonaného dokazovania pred krajským súdom nie sú preukázané tvrdenia sťažovateľky potvrdzujúce oprávnenosť vydržania sporných pozemkov.

9. Zo zápisnice o pojednávaní pred krajským súdom z 26. mája 2021 vyplýva, že predsedníčka senátu oznámila doterajší priebeh konania so zameraním sa na konanie od ostatného rozhodnutia odvolacieho súdu. Oznámila obsah rozsudku okresného súdu aj odvolania sporových strán a vyjadrenia k nim. Podľa názoru sťažovateľky sa krajskému súdu nepodarilo postupovať v zmysle § 384 ods. 1 CSP a § 385 ods. 1 CSP, pretože nezopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu, ale len od predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia krajského súdu. Zo zápisnice nevyplýva, že by sa krajský súd zaoberal významnými skutočnosťami a dôkazmi uvedenými v rozsudku okresného súdu, keď súd prvej inštancie podrobne rozoberá okrem iného aj dobromyselnosť právnych predchodcov sťažovateľky pri vstupe do užívania sporných nehnuteľností. Sťažovateľka si vysvetľuje takýto postup tým, že krajský súd mal vopred stanovený cieľ, že rozsudok okresného súdu musí v rozhodujúcej časti zrušiť a zaviazat' ju k úhrade trov konania v prospech žalovaných. Sťažovateľka preto vníma postup krajského súdu ako svojvoľný. Aj doplnenie dokazovania krajským súdom bolo podľa názoru sťažovateľky formalistické, svojvoľné, s cieľom vzbudiť zdanie, že odvolací súd naplňuje literu zákona, aby následne mohol zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie. Ako zo zápisnice z pojednávania vyplýva, krajský súd sťažovateľke na pojednávaní položil tri otázky, ktoré z hľadiska obsahu a účelu nemohli viesť do veci jasno a nemohli žiadnym spôsobom spochybníť dokazovanie vykonané okresným súdom. Podobne aj štyri otázky právneho zástupcu žalovaných neboli k veci a v žiadnom prípade nemohli zásadným spôsobom spochybníť alebo zvrátiť dokazovanie, ktoré vykonal okresný súd, teda spochybníť zistený skutkový stav.

10. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP sťažovateľka namietala, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa názoru sťažovateľky jej dovolacia argumentácia zodpovedá podstate § 432 CSP. Najvyšší súd však považoval tento dovolací dôvod za neprípustný z dôvodu, že sťažovateľka nevymedzila žiadnu relevantnú otázku, ktorá je vyžadovaná v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP, o ktorej by mal následne najvyšší súd rozhodnúť v rámci dovolacieho prieskumu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom je podľa sťažovateľky buď nepochopením toho, čo je právna otázka, alebo je výsledkom striktno formalistického prístupu za súčasného ignorovania podstatných skutočností sporu. Celou a jedinou podstatou sporu sťažovateľky je to, či sú splnené podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním. Na preukázanie tejto skutočnosti bolo riadne a dôsledne vykonané dokazovanie len na okresnom súde; dokazovanie na krajskom súde bolo vykonané formálne a v nedostatočnom rozsahu a na najvyššom súde nebolo vykonané vôbec. Sťažovateľka poukázala vo svojom dovolaní na nesprávny procesný postup súdov a ich nesprávne skutkové závery, ktoré boli v extrémnom rozpore s objektívnym skutkovým stavom.

11. Všetky subjekty zúčastnené na tomto spore zaujali k predmetnej hmotnoprávnej otázke jasné stanovisko. Jediným subjektom, ktorý sa k predmetnej otázke odmietol vyjadriť, bol najvyšší súd, keď dospel k záveru, že sťažovateľka nevymedzila dovolací dôvod podľa § 432 CSP. Tento záver je výsledkom zjavne nesprávneho právneho posúdenia procesnej otázky prípustnosti dovolania, v ktorom sťažovateľka nastolila otázku právneho posúdenia správnosti (zákonnosti) vykonaného dokazovania a správnosti (ústavne konformného) právneho posúdenia skutkového stavu, ktoré vychádza z vykonaného dokazovania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. f) CSP .

13. Podľa sťažovateľky najvyšší súd rozhodol arbitrárne a svojvoľne. Arbitrárnosť rozhodnutia dovolacieho súdu sťažovateľka vidí v nesprávnom závere o odmietnutí jej dovolania podaného z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. c) CSP, ktoré dovolací súd meritórne nepreskúmal.

14. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

15. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné.

16. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený jednak posudzovať správnosť právnych záverov všeobecných súdov (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05) a rovnako neposudzuje správnosť vyhodnotenia prípustnosti dovolania dovolacím súdom (IV. ÚS 87/2019, IV. ÚS 80/2019), pokiaľ toto nevybočuje zjavne z medzí ústavnosti. Strane v spore v záujme rešpektovania čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru musí byť poskytnutá súdna ochrana v rámci posúdenia napadnutého dovolacieho konania ako celku.

17. Úlohou ústavného súdu v konkrétnom prípade je posúdiť súlad napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu v kontexte zaručenia práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Na tento účel sa ústavný súd oboznámil nielen s obsahom napadnutého rozhodnutia, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie podané sťažovateľkou, ale aj s dovolaním podaným proti rozsudku krajského súdu.

18. Z relevantných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že časť dovolania sťažovateľky podaného pre zmätočnosť [§ 420 písm. f) CSP] bola odmietnutá pre nedostatočné vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu, teda vymedzenie v rozpore so spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľka riadne neuviedla, v čom vidí nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý jej mal znemožniť uskutočňovanie jej patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. svoje námietky dostatočne nekonkretizovala (bod 11 odôvodnenia). K uvedenému právnomu záveru najvyšší súd dospel po rekapitulovaní obsahu odôvodnenia dovolania sťažovateľky (bod 3 odôvodnenia), keď konštatoval, že sťažovateľka v rámci uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP chronologicky opísala priebeh súdneho konania na súdoch nižšej inštancie, polemizovala so správnosťou a zákonnosťou dokazovania, najmä s postupom krajského súdu, ktorý podľa sťažovateľky zopakoval dokazovanie iba v minimálnom rozsahu, t. j. od svojho predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia v tejto veci, čo nebolo spôsobilé spochybníť skutkový stav zistený okresným súdom. Napriek uvedenému krajský súd čiastočne zmenil rozsudok okresného súdu.

19. Dovolanie pre nesprávne právne posúdenie bolo odmietnuté z dôvodu nesplnenia podmienok odôvodniť dovolanie prípustnými dovolacími dôvodmi. Pri odôvodňovaní predmetného záveru najvyšší súd v napadnutom uznesení po všeobecnej charakteristike predmetného dovolacieho dôvodu (bod 12 odôvodnenia) uviedol, že sťažovateľka jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neoznačila konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom a súčasne neuviedla, akým spôsobom mala byť táto otázka riešená. Právnu otázku nebolo možné zistiť ani výkladom obsahu dovolania (bod 13 odôvodnenia).

20. Ústavný súd konštatuje, že dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu svojich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1417 – 1422.). Je preto (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania, a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprerokováva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

21. V danom prípade sa najvyšší súd neodmietol zaoberať mimoriadnym opravným prostriedkom sťažovateľky, ktorým napadla rozhodnutie odvolacieho súdu, jej dovolanie preskúmal, no keďže dovolanie nebolo vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, dovolanie odmietol v súlade s § 447 písm. f) CSP. Ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.) nemajúci oporu v procesných kódexoch a ustálenej judikatúre najvyšších súdnych inštancií.

22. Ústavný súd svoj názor o ústavnej udržateľnosti záveru najvyššieho súdu odvíja od obsahu dovolania, v ktorom dovolací dôvod spočívajúci v namietanej zmätočnosti, ako aj v nesprávnom právnom posúdení veci bol sťažovateľkou formulovaný príliš všeobecne a nedostatočne, keďže

prevažne uvádzala skutkové a právne závery z rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu bez toho, aby jasne formulovala konkrétne dovolacie námietky (napriek kvalifikovanému právnemu zastúpeniu), teda vysvetlila, v čom konkrétne podľa jej názoru spočíva zmätočnosť rozsudku krajského súdu. Súčasne z dovolania nie je možné ani pri vynaložení zvýšeného úsilia abstrahovať zásadnú právnu otázku riešenú odvolacím súdom, jej riešenie odvolacím súdom ani to, prečo z pohľadu sťažovateľky zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na uvedené riešenie.

23. V tomto kontexte ústavný súd už v minulosti uviedol, že vyžaduje (I. ÚS 115/2020), „... aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť... preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky“.

24. K sťažovateľkou namietanému nevykonaniu dokazovania v dovolacom konaní ústavný súd dodáva, že skúmať správnosť zisteného skutkového stavu a úplnosť vykonaného dokazovania v dovolacom konaní nie je možné. Dovolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako bol tento právoplatnými rozhodnutiami všeobecných súdov nižšej inštancie zistený. Dovoláním sa teda nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

25. Právne závery najvyššieho súdu spĺňajú ústavnoprávnu požiadavku ústavne udržateľného poskytnutia súdnej ochrany v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté rozhodnutie dovolacieho súdu je riadne a dostatočne odôvodnené. Najvyššiemu súdu v meritórnom prieskume sťažovateľkou napadnutého rozsudku krajského súdu bránila argumentačná nedostatočnosť dovolania sťažovateľky. Nie je právomocou najvyššieho súdu a ani to nemožno od neho spravodlivo žiadať, aby vlastnou činnosťou a šetrením dopĺňal chýbajúce zdôvodnenie dovolania či namiesto dovolateľa formuloval konkrétne dovolacie námietky.

26. Ústavný súd, vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia a poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru, zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

27. Ústavný súd uzatvára, že niet relevantnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého uznesenia, sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky, ktorá má charakter polemiky na úrovni zákona a skutkových zistení, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania,

resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu